

مِنْكَ يَا إِلَهِي إِلَيْكَ

آیت الله محمد تقی مصباح یزدی

نعمت‌های الهی و تجلی عبودیت در نماز می‌پردازند و راز عظمت سوره توحید را در قرآن بیان می‌کنند. ایشان در این کتاب سودمند، فراتر از حصار لفظ، آدمی را به ژرفای معنا رهنمون می‌شوند و جویندگان را به سیراب شدن از معارف ناب الهی دعوت می‌کنند.

«وقتی خداوند به بنده ناچیز، گنه‌کار و سیه‌روی خود اجازه می‌دهد که در پیشگاه او بایستد و سخن بگوید و حتی کلامش را نازل می‌کند و به بنده خود می‌آموزد که با پروردگار خویش گفت‌وگو کند، او را رهین بزرگ‌ترین لطف خود ساخته است. اگر انسان این لطف الهی را درک کند، سزاوار است برای هر کلمه‌ای که در هنگام نماز می‌گوید، هزاران بار خدای را شکر گوید. بر این اساس، ما باید توجه داشته باشیم که حتی برای انجام دادن عبادت، از خداوند استعانت بجوییم و بدانیم عبادت ما حاصل عنایت و توانی است که آن ذات پاک بر ما داشته و در اختیار ما نهاده است.»

... و تو نیک بنگر، ای آن‌که در مسیر رسیدن به مطلوب گام نهاده‌ای! نماز، پرواز تا بی‌نهایت احساس است و تعظیمی عزت بخش و خشوعی آگاهانه که صبح و شام، مشتاقان را به تسبیح فرا می‌خواند. آنان که ساغر جان را لبریز از معنای آسمانی کرده‌اند، روح را تا ملکوت پرواز داده‌اند و در برابر شکوهی بی‌مانند، به خاک افتاده‌اند. به تحقیق آنان‌اند که در این شادمانی و رهایی از تنگنای هوا و هوس، با تمام وجود، معنای «نماز نور چشم من است» را در می‌یابند و این است آن نگارگری، و چه کسی خوش نگارتر از ذات الهی؟! دست بگشا و بشتاب؛ شتاب کن به سوی نماز، به سوی رستگاری، به سوی بهترین عبادت‌ها و کردار که خداوند بزرگ بی‌همتاست و هیچ‌کس جز او نیست.

اجازه داده که با آیات و کلمات خود، با او سخن بگوییم، تلقی و فهم ما از عبادت دگرگون می‌شود و بهره شایانی خواهیم برد.»

... آری! این نماز است که انسان را وقف خداوند می‌سازد، وی را متوجه آن کل بی‌بدیل می‌کند و روح را به عظمتی لایتناهی و حقیقتی آشکار پیوند می‌دهد.

در این میان، کتاب ارزش‌مند «به سوی تو»، روایت‌گر نماز، این یگانه راه دلدادگی است که عقل و دل از شناخت آن بازمانده و از بزرگی‌اش در حیرت مانده است. حضرت آیت‌الله مصباح یزدی (مدظله‌العالی) در این نگاشته پرمغز، به تبیین و توضیح عظمت‌ها و ویژگی‌های عالی‌ترین جلوه بندگی خداوند، یعنی نماز می‌پردازند. ایشان در این کتاب، به گونه‌ای عالمانه، ضمن شرح معنای توحید حقیقی و بیان ضرورت پذیرش مطلق شریعت پیامبر صلی‌الله‌علیه‌وآله، به راه‌های ممنوعی درک عظمت و علم خداوند، اشارت دارند. همچنین با توضیح و بیان حکمت قرآن خواندن در نماز، با اشاره به فرموده امام رضا علیه‌السلام، مبنا و پایه‌ای استوار را برای شناخت نماز، به خوانندگان محترم ارائه می‌دهند.

«کلام خدا چنان ذات وی، عظمت و ارزش بی‌نهایت دارد و اگر پرتو اندکی از قرآن و کلام خدا بر دل بتابد و آن‌را نورانی کند، ارزشش بسیار خواهد بود. خداوند نعمت نماز و قرآن را در اختیار ما نهاده و هنگامی که ما آن‌را باتوجه و حضور قلب می‌خوانیم، برای ما از همه نعمت‌های دنیایی سودمندتر خواهد بود و سرمایه‌ای که در پرتو همین نماز و قرآن عاید ما می‌شود، بی‌پایان است. از این‌رو، سفارش شده، هنگام نماز برای این‌که شیطان، گوهر ارتباط با خداوند را از ما نگیرد، از شر او به خداوند پناهنده شویم.»

حضرت آیت‌الله مصباح یزدی همچنین در ادامه این نگاشته، به تفسیر سوره حمد و توحید با شرح و بیان جایگاه هدایت و

با خدای خود چه‌گونه سخن می‌گویید؟

معرفی کتاب «به سوی تو»، تألیف حضرت آیت‌الله مصباح یزدی (مدظله‌العالی)

پروردگارا! برایم همین عزت و سربلندی بس که من بنده توام و همین افتخار کافی که تو پرورش دهنده من هستی. تو همان‌گونه‌ای که من دوست دارم؛ مرا نیز آن‌گونه قرارده که می‌پسندی.

انسان تنها و بی‌پناه، چگونه به ابدیت پیوند می‌خورد؟ چگونه از رنج‌زمانه می‌رهد و به آسمان‌ها نزدیک می‌شود؟ مگر نه این‌که انسان برای کمال آفریده شده و حقیقت انسان، در گرو عبودیت و کمال وی در پرتو بندگی است؟! چه کسی جز عبد، هستی خویش را به پروردگار می‌سپارد و او را یگانه اختیاردار و فرمانروای خود می‌داند و کیست جز خداوندگار هستی‌بخش که امور را به گونه‌ای مطلوب، تدبیر می‌کند؟ حقیقت عبادت این است که بنده، براساس معرفتش درک کند که هستی از آن خداوند است و همه کمالات و خیرها، به ذات اقدس الهی منتهی می‌شود. «انسانی که به مقام بندگی خدا راه یافته و با همه وجود، عظمت پروردگار و خالق هستی را درک کرده و تدبیر امور و اختیارش را به خداوند سپرده، چشم و گوش وی، مجرای خواست و مشیت خداوند و قلب وی، ظرف اراده اوست.»

× والاترین جلوه‌گاه معرفت به خداوند کدام است و عالی‌ترین جلوه بندگی او چیست؟

با کدام عبادت است که این انسان پیچیده در رنج، از بند می‌رهد، موجودیت می‌یابد و مسئولیت خویش را در هستی می‌فهمد؟

«به‌راستی اگر در هنگام نماز به این نکته توجه داشته باشیم که خداوند ما را لایق سخن گفتن با خویش ساخته و به ما